

For the Painting Viewers, 2011

Tomáš Pospiszl

For the audience following the work of Petra Kvíčala over a longer time, it is certainly not a surprise that even in the paintings from the years 2008–2011 he continues the exploration of linear ornaments, or more generally, the methods of logical structuring of the picture plane with strong visual effects. What makes these new paintings different from the previous ones? Compared to the paintings in which Kvíčala emphasised his subjective brushwork, the new ones are affected by the use of a new technique: when drawing lines or filling in the colour surfaces, he does not rely on his hand, but he works with cover bands, from which he makes templates. In this manner not only does the process of painting simplify, but this aid has an influence on the overall character of the painting. The pictures are more accurate, seemingly “digitised” into clearly defined surfaces and lines with sharp edges. The surface of the painting no longer evokes folk embroidery, but rather modern architecture or computer graphics, which are governed by a mathematically expressible algorithm. The viewer usually fails to reveal this particular order, but is aware of its presence.

Sometimes Kvíčala’s first impulse is an effort to slightly move the already used compositional order into a new form, which, however, has a radical effect on the perception of the picture. In the *Wide Stripes – Coded Ornaments* the artist worked with stripes of the same width of colour “coded” lines and white spaces between them. The larger width of the colour lines caused that, unlike in the previous series, we do not perceive them as lines, but rather as colour rectangles. In the series *Analog Digital* he manually “digitised” line ornaments. Elsewhere, by contrast, he works with extremely thin lines, whose effect is fundamentally different, if we view the painting from a distance or close proximity.

Petr Kvíčala’s paintings demonstrate how the world looks when viewed through the matrix of order. Each of his painting begins by defining the compositional principle, determining the rhythm in which to paint. Then the logic of the chosen artistic method starts developing, the rule is brought to consequences, and the painter observes what visual consequences his initial reasoning has. In the beginning there is an abstract rule, in the end a particular picture; in the language of mathematics, a documentation of the chosen function. The painter does not act here as the omnipotent author who has the whole process under control in all the details. He is rather a partner to the regularities chosen by him, he tries to show the consequences of painting. Yet, there is still much that is in the hands of the artist. The chromaticity, size and section of the painting, which may continue in its rhythm beyond its borders. The pictures have no centre, but they form a network, we find in it both horizontal and vertical lines intertwining in a grid. Their quality lies in the tension between the rational order and visual effect, which the paintings can interconnect in themselves.

Pro diváky obrazů, 2011

Tomáš Pospiszyl

Pro diváky, sledující práci Petra Kvíčaly delší dobu, jistě není překvapením, že i v obrazech z let 2008–2011 pokračuje ve zkoumání lineárních ornamentů, nebo obecněji v metodách logického strukturování obrazové plochy se silnými vizuálními účinky. Čím se tyto nové obrazy liší od těch předchozích? Oproti malbám, ve kterých Kvíčala zdůrazňoval subjektivní malířský rukopis, jsou ty nové ovlivněny používáním nové techniky: při vedení linií či při vyplňování barevných polí, nespolehá na svou ruku, ale pracuje s krycími páskami, pomocí kterých si dělá šablony. Tímto způsobem se nejen zjednodušuje proces malby, ale tato pomůcka má vliv na celkový charakter malby. Obrazy jsou přesnější, zdánlivě „digitalizované“ na jasně definované plochy a linie s ostrými hranami. Povrch obrazu už neevokuje lidovou výšivku, ale spíše moderní architekturu nebo počítačovou grafiku, která se řídí matematicky vyjádřitelným algoritmem. Divák tento konkrétní řád většinou nedokáže odhalit, je si ale vědom jeho přítomnosti.

Někdy je Kvíčalovým prvotním impulsem snaha mírně posunout již používaný skladebný řád do nové podoby, která má však radikální vliv na vnímání obrazu. Ve *Wide Stripes – Coded Ornaments* autor pracoval se stejně širokými pruhy barevně „kódovaných“ linií a bílými mezerami mezi nimi. Větší šíře barevných linií způsobila, že už je, jako v předchozím cyklu, nevnímáme jako linie, ale spíše jako barevné obdélníky. V cyklu *Analog Digital* ručně „digitalizoval“ liniové ornamenty. Jindy naopak pracuje s extrémně tenkými liniemi, jejichž účinek se zásadně liší, sledujeme-li obraz z odstavu nebo z bezprostřední blízkosti.

Obrazy Petra Kvíčaly demonstrují, jak vypadá svět nahlížený maticí řádu. Každý jeho obraz začíná definováním skladebného principu, určením rytmu, ve kterém se bude malovat. Poté se už jen rozvíjí logika zvoleného výtvarného postupu, pravidlo se uvádí do důsledků a malíř sleduje, jaké obrazové konsekvence jeho počáteční úvaha má. Na začátku je abstraktní pravidlo, na konci konkrétní obraz, v jazyce matematiky dokumentace průběhu zvolené funkce. Malíř tu nevystupuje jako všemocný autor, který má celý proces do všech detailů pod kontrolou. Je spíše partnerem jím zvolených zákonitostí, snaží se ukázat důsledky malby. Přesto je toho ještě mnoho, co je v ruce umělce. Barevnost, formát a výřez obrazu, který může ve svém rytmu pokračovat i za jeho hranicemi. Obrazy nemají střed, tvoří ale síť, nalezneme v něm horizontální i vertikální linie splétající mřížku. Jejich kvalita spočívá v napětí mezi racionálním řádem a vizuálním efektem, které v sobě obrazy dokážou propojit.